

28.5.2018

ועדה מיוחדת לפי תקנה 25 לתקנות בריאות העם (עוסקים בסיעוד בבתי חולים), התשמ"ט-1988
ותקנות 15 ו-16 לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות) התשמ"א-1981

לכבוד
המנהל הכללי
משרד הבריאות

דין וחשבון לפי תקנה 16 לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות) התשמ"א-1981

בעניין:

עו"ד שרה שר לב באמצעות עו"ד לילך מהודר יחידת הדין המשמעתית לשכת היועצת
המשפטית, משרד הבריאות ירושלים.

הקובל

נגד

ילנה קיריצ'ק אחות מוסמכת,
באמצעות ב"כ עו"ד דנה גינוסר.

הנקבלת

1. הקובלנה:

ביום 27.7.2017 הגישה עו"ד שרה שר-לב התובעת הראשית ביחידת הדין המשמעתית
במשרד הבריאות (להלן: "הקובלת"), קובלנה למנהל הכללי של משרד הבריאות נגד אחות
מוסמכת ילנה קיריצ'ק (להלן: "הנקבלת"), על כך שגנבה כרטיס חיוב ממטופלת במוסד בה
עבדה וזאת במטרה להונות, ביצעה בו עסקאות חיוב ללא הסכמת וידיעת בעלת הכרטיס,

ובנוסף גנבה מדיירת נוספת צ'ק. בכך התנהגה התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד, תפקידה, עבירות לפי סעיף 15(1) לתקנות בריאות העם (להלן "התקנות").

2. האירועים ברקע הקובלנה:

כללי:

1. גבי ילנה קיריצי'ק, (להלן: "הנקבלת"), הינה אחות מוסמכת
2. בזמן הרלוונטי לכתב הקובלנה שמשה הנקבלת כאחות במחלקה הסיעודית בבית האבות "פסגת אחוזה" (להלן: "האחוזה"), שמענה ברח' שד' סיני 6 בחיפה.

עובדות:

3. בתאריך הרלוונטי לכתב הקובלנה, הייתה הגב' לילו, הבעלים של כרטיס אשראי מסוג מסטרקארד (להלן: "הכרטיס").
4. גב' הייתה דיירת באחוזה, בו עבדה הנקבלת כאחות במחלקת הסיעוד.
5. בתאריך מדויק שאינו ידוע לקובל, סמוך לתאריך 16.6.13, באחוזה, בעת נסיעה במעלית ביחד עם גב' גנבה הנקבלת את כרטיס החיוב של גב' שאליו היה מוצמד הקוד הסודי, וזאת בכוונה להשתמש בו.
6. בין התאריכים 16.6.13 - 30.6.13, השתמשה הנקבלת בכרטיס החיוב בכוונה להונות, באופן שמשכה במקומות שונים ברחבי חיפה, במכשירי כספומט, כ- 11 פעמיים, סך כולל של 10,031 ₪.
7. התאריך 21.6.13, סמוך לשעה 10:00, השתמשה הנקבלת בכרטיס החיוב בכוונה להונות, באופן שרכשה בסניף מגה ספורט בחוצות המפרץ, תיק ומשאבת אופניים בסך של 202.40 ₪.
8. במהלך חודש ינואר 2013, בתאריך מדויק שאינו ידוע לקובל, גנבה הנקבלת מדיירת נוספת באחוזה, צ'ק פתוח על שם אשר נמצא ביום 28.7.13, במהלך חיפוש בביתה של הנקבלת.
9. ביום 5.5.2015, הוגש כנגד הנקבלת כתב אישום פלילי לביהמ"ש השלום בחיפה בעבירות של הונאה בכרטיס חיוב ובגניבת כרטיס חיוב.
10. ביום 23.1.2017, ניתן פס"ד שבו הודתה הנקבלת בביצוע העבירות המיוחסות לה בכתב האישום, בהן גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב, וגניבה של צ'ק של הדיירות באחוזה בה עבדה.

11. התיק הנ"ל הסתיים ללא הרשעה פלילית והוטל על הנקבלת לבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 60 שעות ביד עזר לחבר.

רצ"ב העתק כתב האישום מיום 5.5.2015, מסומן נספח א', ופסק הדין מיום 23.1.2017, מסומן נספח ב', המהווים חלק בלתי נפרד מכתב הקובלנה.

3. הוועדה:

המנהל הכללי של משרד הבריאות מינה את החתומים מטה להיות חברי הוועדה שתדון בקובלנה הנ"ל. (להלן: "הקובלנה").

בישיבת הוועדה בתאריך 31.1.2018, הרשיעה הוועדה את הנקבלת, על פי הודאתה, בעובדות ובעבירות שבכתב הקובלנה לפי סעיף 15(1) לתקנות.

4. טיעוני הצדדים לעניין אמצעי המשמעת :

טיעוני בכ' הקובל:

מדובר בנקבלת שעבדה כאחות בבית אבות, פסגת אחוזה בחיפה. לפי כתב האישום, לא הייתה הרשעה פלילית. אבל נקבע בפסק הדין שהנקבלת הודתה בביצוע המעשים. היא נסעה עם דיירת אחרת בבית האבות במעלית, והיא גנבה ממנה כרטיס אשראי, כרטיס חיוב שהיה מוצמד אליו הקוד הסודי. ובמשך כשבועיים, מ-16/06/2013 עד ה-30/06/2013. אחד עשרה פעמים היא משכה במכשירי כספומט סכום של כעשרת אלפים ושלושים ואחד שקלים. ידוע לנו שבאחד התאריכים, בעשרים ואחד לשישי 2013, היא השתמשה בכרטיס אשראי והיא רכשה תיק ומשאבת אופניים, בסכום של כמאתיים שקלים. וגם לאחר מכן, היה חיפוש משטרתי ונמצא אצלה בבית, ב-

28/07/2013, שיק פתוח על שם דיירת אחרת מבית האבות. זאת אומרת, מדובר פה בשתי דיירות שהייתה פגיעה בהם. הודתה בעובדות של ביצוע העבירות לפי כתב אישום. נקבע, שהיא גנבה את כרטיס, וביצעה את העבירות של גניבת כרטיס אשראי, וגניבה של שיק של אחת הדיירות. התיק הסתיים ללא הרשעה פלילית אבל הוטלו עליה עבודות לתועלת הציבור, בהיקף של שישים שעות, "ביד עזר לחבר".

אצלנו היא מואשמת בהתנהגות שאינה הולמת, בניגוד לסעיף בתקנה 15 (1) לתקנות בריאות העם. אנחנו רואים את זה כאירוע מאוד חמור ניצול של שתי דיירות בבית אבות. שהן חולות חסרות ישע. המטופלות על ידי אחות, שהיא מי שאמורה לטפל בהם. במעשים של הנקבלת אנחנו רואים פגיעה כפולה. גם באמון הציבור בכללותו במוסדות רפואיים בכל סגל המטפלים ובמקצוע האחות. לגבי העבירה של הגניבה, שהיא גנבה כרטיס אשראי, כרטיס חיוב, היא השתמשה בו. אני רוצה לצטט ממש בקצרה מפסק דין, ערעור שירות המדינה. 7641/98. רפאל נוימן נגד מדינת ישראל. נאמר בפסק הדין הזה. "עבירת הגניבה בידי עובד ציבור, ודומותיה, עבירות של שחיתות המידות של משרת הציבור, נתפסות כחמורות יותר הגורמות לפגיעה ביחיד. החומרה היתרה הנובעת לעבירות מעילה בידי עובד ציבור, מקורה בהפרת ברית האמון שבין משרת הציבור, לציבור כולו".

אנחנו רואים את זה כיותר חמור מאדם רגיל, לצורך העניין, שגונב, מאשר מעובד ציבור וכאחות. לעניין מטרות של אמצעי בדין המשמעתי. בעש"מ 5828/98. נאמר "המשקל שיש לייחס לנסיבות שבהן בוצעה העבירה הפלילית. וכן גם המשקל שיש לייחס לנסיבות האישיות של הנאשם, פוחת בדין המשמעתי. בדין המשמעתי, אמצעי המשמעת אמור לשמש אמצעי מניעה יותר מאשר אמצעי ענישה.

התכלית העיקרית של אמצעי משמעת, היא כאמור למנוע פגיעה משמעותית בתפקוד של שירות המדינה. או בתדמית שירות זה. שכן תדמית ראווה היא תנאי הכרחי לפעילות תקינה של השירות". גם ההבדל שבין העונש שמוטל בהליך הפלילי, לבין אמצעי משמעת אצלנו בדין המשמעתי. נאמר גם, בפסק דין נוסף, של ערעור שירות מדינה. עש"מ 1928/00 מדינת ישראל נגד עמוס ברוכין. ההבדל נובע מהתכלית. "הדין המשמעתי, נועד לשרת תכלית שונה מן התכלית של ההליך הפלילי. עיקר התכלית של הדין המשמעתי היא הגנה על השירות הציבורי. הצורך בהגנה על השירות איננו בא לידי ביטוי מלא בהליך הפלילי. גם אם בהליך הפלילי נגזר על עובדת ציבור עונש של קנס, מאסר, או עונש אחר, עדיין יש צורך לברר, אם הוא ראוי להליך משמעתי. זאת כדי למנוע פגיעה נוספת באותו עובד, או כדי להגן על תדמית השירות ועל אמון הציבור. וכן, כדי לשרש תופעות פסולות בשירות הציבורי, ולהרתיע עובדי ציבור אחרים, מהתנהגות שאינה הולמת את השירות". ענישה משמעתי. היא נועדה בין היתר גם להרתיע אחים ואחיות, גם מביצוע מעשים, שהם מהווים עבירות משמעתי, וגם להגן על הציבור. וצריכים להגן על השם הטוב של המקצוע, ואמון הציבור במקצוע. אני רוצה גם בקצרה להזכיר שני פסקי דין שנאמרו דווקא לא בהקשר של אחים ואחיות, בהקשר של רופאים. הם מדברים על השיקולים שבאמצעי משמעת שאנחנו מזכירים אותם. יש את פסק דין בבית משפט העליון, ערעור אזרחי, 1079/04 דוקטור ליביו לאור נגד שר הבריאות. שגם שם מדובר על השיקולים, בעמוד 362 בפסק הדין. נאמר, "לפיכך נפסק, כי בהליכים ממין זה, השיקול המרכזי שעל הגורם המכריע לשוות לנגד עיניו, הוא אינטרס הציבור. ואילו, שיקולים הספציפיים הנוגעים לעברייני

המשמעת העומד בפניו הם עניין משני, שיש לשקלו אם בכלל".

ובפסק דין ונוסף שמדבר על השיקולים של אמצעי משמעת. ערעור אזרחי. 50/91 דוקטור אדגר סבין, נגד שר הבריאות. גם שם נאמר שצריך לקחת בחשבון מכלול שיקולים, כדי להעביר מסר ברור לנקבל. בעמוד 33 לפסק הדין, נאמר, "אין לתחום מראש את סוג השיקולים הרלוונטיים, בקביעת העונש המשמעת ויצמצם מראש את מרחב שיקול הדעת באופן המוצע על ידי בא כוח המערער. יש לנקוט, לעניין זה אמת מידה גמישה, שתאפשר להביא בחשבון בכל מקרה ומקרה גם את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור, מהישנות מעשיו".

לגבי הנקבלת, היא הייתה אחות בבית אבות. היא ניצלה את התפקיד שלה כאחות בבית אבות, וזה שהייתה לה גישה לדיירת שהיא גנבה ממנה את כרטיס האשראי, וגם לדיירת הנוספת גנבה צק'. המעשה שלה פוגע, גם בתדמית של כל הציבור של האחים והאחיות, ולא רק בתדמית של עצמה. אנחנו רוצים להעביר מסר ברור. היא פגעה באמון שניתן בה, באמון של המעסיק שלה. של בית אבות שהיא עבדה. באמון של המטופלים. העבירות נעשו בזיקה מלאה לעצם היותה אחות. לא יעלה על הדעת שאחות בבית אבות תגנוב כרטיס אשראי מדיירת ועוד שיק מעוד דיירת. לא מדובר במעידה חד פעמית. זאת אומרת, כי עובדה, שזה לא רק הכרטיס אשראי מדיירת אחת, גם עוד שיק שנמצא בביתה מדיירת אחרת. אחד עשרה, עסקאות שהיא ביצעה בכרטיס אשראי, במשיכה מכספומט. אנחנו רואים את זה מאוד בחומרה. אני אבקש להפנות את הוועדה למקרים שהוטלו אמצעי משמעת של התליית רישיון. אבקש לציין את ההחלטה בעניין האחות אולגה ניאזוב, מדובר באחות, שגם נגדה הוגשה קובלנה בעקבות מקרה של גניבה. היא גנבה עגילים, מחולה שהייתה מאושפזת בבית

חולים קפלן, ששם היא עבדה כאחות. היא גם הודתה במיוחס לה כבר בשלב הראשון. וגם היא טענה שהיו אירועים שהתגלגלו, והיא לא התכוונה. ועדת המשמעת המליצה להתלות את הרישיון לשנה. מקרה נוסף שאני אבקש להציג, זה מקרה בעניין של האח רמי גנאים. פה מדובר על אח שהוגשה נגדו קובלנה בגין התנהגות שאיננה הולמת אח. וגם נגדו נפתח הליך פלילי בעבירות דומות. אומנם הוא כן הורשע בהליך הפלילי. אבל, מבחינת הנסיבות, הנסיבות קצת מזכירות את המקרה שלנו. אח במחלקה פנימית בבית חולים שיבא. הוא גנב מחולה מאושפזת כרטיס אשראי. הוא ביצע עסקאות, הוא קנה כרטיסי טוון, בסך ארבעת אלפים שש מאות חמישים שקלים. והוא ניסה לבצע עוד עסקאות. הוא גם גנב תרופות וציוד רפואי. גם הוא הודה מיד. בהליך הפלילי הורשע, הוא קיבל עונש מאסר על תנאי שמונה חודשים, קנס ארבעת אלפים שקלים. ופיצוי למטופלת חמשת אלפים שקלים. אני רוצה לצטט מעמוד 6, להמלצת הוועדה נאמר כך "הוועדה רואה בחומרה יתרה את התנהגותו, ומעשיו של הנקבל. אופיים ונסיבות ביצוען של העבירות שנעשו בעת מילוי תפקידו או בקשר עימו, מצביעות בעליל על הקלון שדבק בהם. הנקבל ניצל לרעה את מעמדו, תפקידו ויכולתו, כאשר במהלך עבודתו, גנב מחולה בעודה מאושפזת ומורדמת את כרטיס האשראי שלה. בעשותו כל אלה מעל הנקבל באמון שניתן בו, תוך פגיעה מהותית במעבידו, בבית החולים הציבורי, ובציבור כולו לתועלתו הפרטית. במעשיו ובהתנהגותו שהקלון דבק בהם, פגע במערכת הבריאות ובאמון הציבור במקצוע הסיעוד. מעשים שיש בהם פגם מוסרי ואתי". במקרה של רמי גנאים רוב חברי הוועדה המליצו על התליית רישיון לשנה.

. בדעת מיעוט סבר חבר הוועדה שיש להתלות את הרישיון לחמש שנים. וכתב כך, "הצטברותם של שני מקרים, על אחת כמה וכמה מחייבת התליית רישיון לתקופה ארוכה, אם לא פסילה לצמיתות". גם כאן במקרה שלנו אצל ילנה, היו אחד עשרה מקרים. ומשתי דיירות. ברור שיש הבדלים. כמו שאמרתי, אין מקרה זהה בדיוק למקרה שלנו. כל מקרה שונה. כאן גם אמרתי שהוא ניסה לגנוב תרופות וציוד רפואי. הגניבה במקרה שלפנינו הייתה בסך עשרת אלפים שלושים ואחד שקלים. פה זה פחות מחצי, ארבעת אלפים, הסכומים שונים. בעניין של הנא עווידה גם מדובר על אחות שגנבה. היא הורשעה בגניבה ובשידול לגניבה. ועדת המשמעת המליצה להתלות את הרישיון שלה לשנה. הוגש ערעור ב-16/3/2017. אבל ב-03/05/2017 השופט בדימוס סטרשנוב שהוא דחה את הערעור. בכך שהיא ניצלה את המעמד שלה כאחות, את התפקיד שלה. את זה שהיא הייתה אחות במקום העבודה, שם הייתה לה גישה בעצם לתרופה קטמין. וגם שם, היו לה נסיבות אישיות. למרות זאת הוועדה, וגם השופט, החליטו להתלות לשנה, וראו בחומרה את עבירת הגניבה מדיירות או ממטופלות. בשלושת המקרים האלה, הייתה התלייה לשנה. לאור החומרה שאנחנו רואים בעבירה של הגניבה. לאור, מטרות אמצעי משמעת כמו שאמרתי אמון הציבור במקצוע, אמון הציבור בכלל בציבור אחים ואחיות. הפגיעה בתדמית שלה עצמה קודם כל ושל כל האחים והאחיות. אמון המטופלים. הפגיעה במעסיק. בהתחשב גם בנסיבות האישיות. ולפי ההחלטות שהוגשו, אנו מבקשים התליית רישיון של שנה.

טיעוני בכ' הנקבלת:

אבקש להתייחס ראשית בעניין האינטרס הציבורי. זאת אומרת, אין כאן בחדר איש שחולק על חומרת המעשים. ואני חושבת שהראשונה להכיר בחומרה ולחיות את ההשלכות של המעשה החמור מידי יום, זאת ילנה עצמה. אתם ראיתם את הציטוטים, את המכתבים הכנים שהיא כתבה. היא חיה את זה יום יום, שעה, שעה, מתביישת עד מאוד. אין חולק על כך. בעניין האינטרס הציבורי, גם הוועדה הנכבדת עצמה, בהחלטות קודמות, התייחסה כמובן לאינטרס הציבורי. אבל, לדוגמה בהחלטה בעניין הרופא דוקטור בדיר אני מצטטת "נכון שמטרת ההליך המשמעתי היא הרתעה כללית, והצורך בשמירת כבוד המקצוע, באמון הציבור במקרה. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם כליל מן הנקבל הספציפי, בנסיבות ביצוע העבירה על ידו". וגם כאן מתייחסים למעידה חד פעמית. אני רוצה להזכיר לוועדה הנכבדת שהאינטרס הציבורי בראייתנו, ובוודאי כחלק המשפטי, כולל לא רק את אלמנט ההרתעה. אלא גם את אינטרס השיקום בעובדה שהנקבלת היא אישה שממשיכה לעבוד. ולמרות מצבה הקשה ונסיבות חייה באמת קשות, הנוכחיות, וגם בעבר. היא ממשיכה לעבוד ולא מבקשת להסתמך על קצבאות. ההחלטה של התליית רישיון, ולו לתקופה סמלית, עלולה בוודאות קרובה לגזור עליה אבטלה. היא תהיה לנטל על המדינה. גם זה אינטרס ציבורי חשוב, לתת את הדעת גם לכך. לעובדי. אני רק רוצה להזכיר שהנקבלת אינה עובדת מדינה. ובוודאי הרישיון ניתן לה על ידי המדינה. אני מבקשת לקחת את זה בחשבון, שהיא עובדת במקום פרטי, ויש הבדל מהחלטות בית הדין המשמעתי של עובדי המדינה. אכן ילנה הנקבלת משכה בעשר, או אחד עשרה הזדמנויות שונות כספים. אני תיכף אבקש להבחין את המקרה הזה, מהמקרים

שציינה חברתי בעניין גניבה. כפי שציינו בהרחבה בכתב ההגנה. השימוש בכרטיס הגנוב נעשה רק לשם, כמובן שזה חמור. אבל, לשם משיכת כספים שנועדו לא לקניית כרטיסי טוטו, ולא לשום מותרות. אלא, לכיסוי חובות והלוואות שהיא נטלה על עצמה. בין היתר, לצורך ייצוג משפטי, אחרי שהיא נזרקה מהבית, וישנה ברחוב. אני לא ראיתי בשום החלטה, נסיבות כל כך קשות וחריגות. בעניין התיק, והמשאבה שהיא קנתה לבנה. אנחנו מאוד, מאוד מבינות את זה לא כמותרות, אלא, כצורך יומי של אם שנמצאת במצוקה כלכלית, בעוני. חיה בעוני, ורואה את ההשפלה שספג הבן שלה. והדבר הראשון שהיא בחרה לעשות, זה להעניק לו את הדבר הזה, שמבחינתו, היה עולם ומלואו. כילד, נער צעיר, שמשחק כדורגל. אז אני מבקשת לראות את זה בהקשר הזה. יש בעולם שלנו של הקליניקות, כתיבה ענפה על הנושא של עבירות עוני, ועל איך מגדירים, הצורך חיוני של אדם. אני לא יכולה לשפוט את ילנה אני לא נמצאת במצבה. אני מבקשת גם מכם לקחת בחשבון את הבחירה הזאת שהיא עשתה. בעניין ההמחאה, האם ניתן לשמוע את התייחסותה של הנקבלת כרגע בעניין ההמחאה.

הנקבלת: למטופלת בתיק צלצל טלפון. חיפשה טלפון, נפלו לה דברים מהתיק. באופן אוטומטי נתתי לה לתיק, וכמו שעבודה, רצים אין זמן להתעכב הרבה עם החולים אחד. גם אני, כתבתי לי פתקים מה אני צריכה לעשות במשך המשמרת. והיינו כותבים כאילו, מה עשיתי? מה עוד יש לעשות? שמת, נתתי לה, ראיתי פתק ככה, ככה היה. הרמתי, באופן אוטומטי שמת לכיס, וזהו. לקחתי את החלוק לכבס

הביתה, הוצאתי את השיק והיה ארון כזה, שידה ליד המיטה. על השידה הזאת הייתה קופסה. זרקתי כל מה שהיה מהכיס לשם, ושכחתי ממנה. התעלמתי לגמרי. הוצאתי את השיק. ככה הוא היה אצלי כשבאו הביתה אליי. ואני שכחתי ממנו, התעלמתי לגמרי, ולא היה את הכוונות להשתמש בשיק הזה. לא עשיתי בו כלום.

באו ממשטרה לפני החקירה, חיפוש בבית. ואז, זה היה ממש מונח על הארונות בקופסה. אז שאלו אותי מה זה? אמרתי, ושכחתי ממנו שזה בכלל שם. כי בין הדברים האלו, היו גם כן, כל מיני פתקים של מה שכתבתי על הדף.

בכ' הנקבלת. אני מבקשת בכל זאת מהוועדה, לראות בדברים במכלול הנסיבות. במכלול האירוע מעידה חד פעמית. אני רוצה עכשיו להתייחס למקרים שחברתי הציגה, ולהבדיל אותם מהמקרה הנוכחי. במקרה של אולגה ניאזוב שגנבה עגילים ממטופלת. ראשית, אני סבורה שיש הבדל בין גניבה של עגילים, שאין חולק שהם מותרות, לבין, גניבה בסכום הנמצא גבוה יותר. אבל לצורך שהיא, שהנקבלת חשה כצורך חיוני. שנית, באותו מקרה, הוועדה קבעה שהגרסה של הנקבלת אינה אמינה. והיא בחרה לקבוע שגם לשיטתה של הנקבלת, עדיין היא גנבה את העגילים. ברגע שנודע לה שבעצם העגילים נעלמו לשיטתה, היא זרקה אותם, והיא לא טרחה להחזיר אותם. זה מקרה באמת חמור, גם של, ככל הנראה של עדות שקר. ושם באמת, העונש היה התלייה של שנה. המקרה של רמי גנאים, מאפריל 2015 שגנב כרטיס אשראי. רכש כרטיסי טוטו, שהם בוודאי לא צורך חיוני. גנב בנוסף תרופות וציוד רפואי רב. זאת אומרת, מדובר שם בדפוס של התנהגות עבריינית, של גניבה, בשונה מהמקרה הזה, הוא הורשע, ושם נקבע לו גם בעבירה עם קלון. והוועדה בעצמה קבעה שלא

מדובר במעידה חד פעמית, ושהוא ניצל לרעה את מעמדו ואת תפקידו. ושם באמת נגזר עליו, נגזרה עליו התלייה של שנה. בנושא של הנא עוידה, אני רוצה להזכיר שהיא גנבה תרופות, תרופות הרדמה, ש-, רק ממש השבוע הוכרזו כסם מסוכן, על פי פקודת הסמים המסוכנים. יש לו כאן עניין של סכנה ממשית לציבור. אני טוענת שהעונש שמבקשת חברתי הוא עונש לא מידתי בנסיבות. גם לאור עבירות הגניבה שהצגנו כרגע, וגם במקרים שלעניות דעתי הם חמורים יותר מגניבה. מקרים של עבירות מין, מקרים של עבירות אלימות ותקיפה כלפי מטופלים. אז בנושא עבירות מין, תיק משנת 2007, חסוי, אח שביצע מעשים מגונים במאושפזת במחלקה פסיכיאטרית במספר מקרים, והורשע בפלילים, ונידון לשמונה עשר חודשי מאסר, ומאסר על תנאי, ועוד קנס. ובסופו של דבר, הוועדה קבעה בגזר הדין, שהמעשים הם מעשים חמורים, והינם פרי גחמת, וחולשת רגע. שוב, להבדיל מהמקרה שלנו, שבאמת היא תיארה הנקבלת כמסר מאלוהים שיושיע אותה ממצוקתה. אלא, התנהגות מתמשכת וצינית בה נרמס כבודה של אותה מתלוננת. הוועדה קבעה שהמעשים ממיטים קלון רב וחרפה. התחשבה בחרטה של הנקבל, בפיצוי הנפגעת. ולשיטת הוועדה שאני יורשה לי לחלוק עליה, והייתה זו מעידה חד פעמית. ונגזרו עליו שמונה עשר חודשי התלייה. בעיניי אין פרופורציה לעונש שחברתי מבקשת של התלייה לשנה. מקרה נוסף, האח עאדל בטל, ממאי 2010. אח מוסמך, שהורשע במעשה מגונה בכוח, במתנדבת צעירה בת שירות לאומי, שהייתה כפופה לו, מתוך ניצול יחסי מרות. הוא נענש, הורשע בהליך פלילי, ונגזרו עליו עשרה חודשי מאסר בפועל, ועוד מאסר על תנאי. הוועדה קבעה שעמדת בר כוח הקובל, במקרה הזה, הייתה לשלושה חודשי התלייה, הייתה סלחנית. אך קיבלה את העמדה

הזאת, וגזרה עליו שלושה חודשי התלייה בלבד. שוב, מקרים של מעשים מגונים בכוח. מקרה נוסף ואחרון של עבירות מין שביצע האח בשם ראדי קבלאן, המלצות הוועדה מיוני 2013. הוא הורשע בהטרדה מינית של מטופלת שהוגדרה על ידי בית המשפט כקורבן חלש. היא הייתה חיילת בודדה בארץ. הוועדה התחשבה בהודעתו המידית של הנקבל, ונטילת האחריות של הנקבל. ובהערכה של חולים, ואנשי צוות כלפיו. וכן בכך שהוא נענש בעצם גם בהליך הפלילי. וגזרה עליו התלייה לחודשיים בלבד. אני רוצה להזכיר שהנקבלת, בנסיבות שונות לחלוטין של עבירה, אבל בנסיבות דומות, של לקיחת אחריות מלאה על מעשיה, בקשת סליחה ומחילה מעומק הלב. בושע ונכלמת במעשיה. זוכה להערכות של קולגות, ושל מטופלים, כפי שמסרנו בידי חברי הוועדה הנכבדת. וגם נענשה בהליך הפלילי, למרות שלא הייתה הרשעה. היא ריצתה עונש של שישים שעות לתועלת הציבור. בעניין האח עלא עומר, מאוגוסט 2016. שהורשע בתקיפת מטופלת במוסד גריאטרי. גם בהליך הפלילי. נידון למאסר. בסופו של דבר, הוועדה גזרה עליו התלייה של שלושה חודשים. היא התחשבה בהודעתו, בהפנמת אחריותו למעשים, בריצוי העונש, בהליך הפלילי. בפגיעה הכלכלית שהמקרה גרם לו. וכן מעדויות האופי, ומהיותו נורמטיבי, ומכך שזה מעידה חד פעמית. שוב, נסיבות דומות למקרה שלנו, אך נסיבות, לעניות דעתי חמורות הרבה יותר של עבירה. בעניין האחיות מרינה אוסטינסקי מאפריל 2017. שם לא התקיים הליך פלילי. אבל היא הורשעה בוועדה באלימות כלפי מטופלת בבית חולים פסיכיאטרי. שהוועדה תיארה במילותיה, כהתנהגות בוטה, אלימה, וחסרת חמלה. הוועדה קיבלה את הסדר הטיעון בין הצדדים, והשיתה על הנקבלת ארבעה חודשי התלייה... אני חושבת שזה מקרה שיש בו קווים דומים

רבים מאוד. בעניין האח עבד אל גזאוי ממרץ 2011. שהוגש נגדו כתב אישום בגין תקיפת חולה נפש. ההליך הפלילי הסתיים באי הרשעה ובעבודות לתועלת הציבור, בדומה למקרה שלנו. בסופו של דבר, הוועדה קבעה שלנוכח הנסיבות, נסיבות המקרה, והנסיבות האישיות ייגזרו עליו עשרה ימי התלייה. מלבד, אני חושבת שרבים הקווים המקבילים למקרה שלנו. אי הרשעה, השירות לתועלת הציבור וכו'. זה רחוק מאוד מהעונש שמבקשת חברתי, בעוון גניבה. אבקש להתייחס לעניין שאלה של סמכות הוועדה, שאלת סמכות הוועדה להטיל סנקציות שאינן מנויות בתקנות. אז ראשית אני רוצה להזכיר שוועדת המשמעת בעצמה, התייחסה לנושא ואל מספר החלטות, כבר בשנת 2010 אם אני לא טועה. הוועדה קבעה, בשנת 2010 מתחה ביקורת על המצב המשפטי הקיים, הקובל את ידיה מלהמליץ על על ענישה חמורה פחות מאשר התלייה או שלילה. ובעניין, דוקטור עבדול עזיז בדיר מדצמבר 2013, הוועדה השאירה וצריך עיון את השאלה. כלומר, חלה איזה שהיא התפתחות בהחלטות הוועדה. אני מצטטת, "אנו מקבלים את טענתו של עורך דין ברג שהוא בא כוח של הקובל, כי אין מקום לדון במקרה זה בטענה המשפטית בקשר לסמכות השר שלא לנקוט אמצעי משמעת נגד מי שעבר עבירת משמעת, אותה נשאר וצריך עיון". אני סבורה שהגיעה העת והגיעה השעה להכיר גם בסמכות השר, ובוודאי בסמכות הוועדה להמליץ שלא להטיל אמצעי משמעת, אלא להסתפק בהרשעה. או להמליץ על אמצעי משמעת חמור פחות מהתלייה בפועל של הרישיון. אני יכולה להציע התלייה על תנאי, אני יכולה להציע על התלייה רטרואקטיבית לתקופה שבה ממילא בשל הנסיבות וההליך הנקבלת לא עבדה. נזיפה, או התראה בדומה לפקודת הרופאים, ולפקודת רופאי השיניים. אני, אם יורשה לי

כאן להוסיף, איזה שהוא היבט פרספקטיבה קצת רחבה יותר. המצב כפי שהוא כיום, בפקודות, ובתקנות, מפלה לרעה דווקא את החוליה הכי חלשה במערכת הבריאות. כלומר, רופאים יכולים לבצע עבירות חמורות, ולצאת בנזיפה, או בהתראה בלבד. דווקא, האחיות שהן משתכרות פחות, ולרוב, כידוע מדובר בציבור של נשים עובדות, ולכן, ככה מתוקף שייכותי לקליניקה, לנשים בכלכלה אני מבקשת להוסיף את ההיבט הזה, ולהתחשב. יש כאן איזה שהיא אנומליה ואני מבקשת מהוועדה לפרש באופן רחב יותר את סמכויותיה. ובוודאי, גם את סמכות השר, אך גם את סמכות הוועדה להמליץ. אני מסתמכת בטענה הזאת, גם על מאמרו של יצחק זמיר, בנושא הסמכות המנהלית, שדן בנושא של סמכות חובה, וסמכות ראשות ובגמישות בכך שזאת לא אבחנה דיכוטומית. בכך שבג"ץ לרוב מתייחס לביטוי רשאי בהקשר משפט מנהלי, הוא מפרש אותו כחייב בהקשר של שר רשאי להתקין תקנות, ובג"ץ קבע במספר הקשרים שיש לפרש את זה כחובה. סעיף שמטיל חובה, אולם במקרים אחרים, במקרים שלא מדובר בהתקנת תקנות, יש הרבה יותר מקום לשיקול דעת. אני מגישה רק כמה, את החלקים הרלוונטיים מבג"ץ. 1105/06 קו לעובד נגד שר הרווחה. ששם נאמר שסמכות הרשות, כלומר, מלשון רשאי, הופכת לסמכות שבחובה, כאשר הנסיבות העובדתיות הן כאלה, שערכי היסוד של השיטה החוקתית והמשפטית שלנו, הופכים את אי הפעלתה של הסמכות לבלתי סבירה, באופן לרדת לשורשו של עניין. יש להדגיש כי הסמכות שברשות עשויה להפוך לסמכות שבחובה, רק בנוגע לנסיבות קונקרטיות ולא באופן כללי. אם בסמכות הוועדה, בסמכות השר להטיל סנקציות חמורות, וקל וחומר שבסמכותו להטיל גם סנקציות פחות חמורות. בעניין אולגה ניאזוב. גניבת העגילים. הוועדה דחתה

את הבקשה להסתפק בנזיפה, אך היא לא נימקה את ההחלטה הזאת בחוסר תשומת לב. כלומר, היא לא דחתה את עצם הרעיון. את עצם הרציונל שאפשר להסתפק גם בנזיפה. בשל הנסיבות החמורות. בעניין רופאים כאמור. אני רוצה להזכיר את המקרה של הסטז'ר איתן אייזנברג. אוגוסט 2016, סטז'ר לרפואה שהורשע במעשים מגונים, והוועדה גזרה עליו התלייה של הסטאז' לחצי שנה, שזה בעצם העונש המקסימלי,

בעניין דוקטור בדיר נגזרה עליו נזיפה. למרות שהייתה הרשעה בפלילים כשמדובר ברופאים יש יותר אפשרויות, לפחות על פי הנוהג. אני מבקשת לערער על הנוהג הזה. אנחנו לא קליניקה סגורולאית. אנחנו לא מייצגות חשודים ונאשמים.. זה מקרה חריג שבו פנו אלינו, וחשבנו שמאוד, מאוד מתאים לייצג בו. שהנסיבות בו יוצאות דופן בכל היבט שהוא. שבהחלט ניתן לראות את זה כמעידה, מעידה חמורה, אבל חד פעמית. תכלית ההרתעתית הושגה מעל ומעבר. ילנה לא תעשה שום דבר דומה לזה בעתיד. וגם בעניין פרסום שמה, אנחנו מבקשים בכל לשון ובקשה, לפרסם את ההחלטה ללא ציון שמה, אם במקרה של אח שהורשע במעשים מגונים, והטרדה מינית, הוטל חיסיון. על אחת כמה וכמה במקרה הזה. הרתעה ציבורית תושג גם אם לא יפורסמו פרטים. בעיקר אם הוועדה תדגיש את הנסיבות האישיות, המצוקה הכלכלית הקשה.

בכ' הקובל: אנחנו רואים את עניין פרסום השם של הנקבלים, כחלק מאמצעי משמעת. זאת אומרת, אנחנו לא רואים פה איזה שהם נסיבות חריגות. נכון, שבעניין של האח שהציגה חברתי את שמו. זה רק בעניין של עבירות מין. הרבה פעמים בעבירות מין, שידוע שגם

הדיונים בבתי המשפט, הם בדלתיים סגורות. הרבה פעמים, על קטינים, אבל, עניינים של עבירות גניבה, עבירות מרמה, עבירות כאלה, למרות שלא הייתה הרשעה, נקבע שהיא עשתה את המעשים. אנחנו מתנגדים, לאי הפרסום. אין לנו משהו, כמובן, משהו אישי למשרד הבריאות, נגד הנקבלת. אבל, זה חלק מאמצעי המשמעת. ואנחנו לא רואים, איזה שהוא סיבה מוצדקת או משהו מיוחד להריגה. אם לא מדובר בעבירות מין. אני חושבת שזה מיותר להתייחס עכשיו לכל פסק דין. יש הבדל בין המטרות של אמצעי משמעת בהליך המשמעת, לבין המטרות של הענישה הפלילית. מה שהיא קיבלה. זה היה בלי הרשעה. זאת אומרת, אם רוצים לערער על האפשרויות המנויות בחוק ובתקנות כגון ענישה על תנאי, יש להגיש בג"ץ, או לבית משפט פלילי. הוועדה זה לא הפורום הנכון.

בכ' הנקבלת: הוועדה מתייחסת בחומרה, גם כשיש הרשעה בפלילים. על אחד כמה וכמה, זאת אומרת שיש, גם כשיש הרשעה בפלילים, הוועדה לא חסה על המורשעים, וגוזרת עונש משמעת, בהתאם לאותם תכליות שציינה חברתי, והזכרנו קודם לכן. אז, על אחת כמה וכמה, כשההליך הפלילי מסתיים באי הרשעה, אז לא צריך להחמיר, אלא להיפך. בסמכותה להמליץ על ענישה פחותה.

דברי הנקבלת

אני מודעת בנושא החמור. מאוד קשה לי, אני מתרגשת. זה לא משהו רגיל, ואין לי עבר פלילי. לא רגילה לעשות דברים כאלה. היה סיפור אהבה שנשבר. נשארתי לבד, בחוץ, חסרת כל. ופשוט לא ראיתי מצב. כשהשתמשתי בכרטיס לא חשבתי באותו רגע, על שום דבר. כי יומיים הייתי על ספסל. פחדתי לפתוח פה בעבודה, לומר למישהו מהצוות או בכלל. רק כשראיתי את הכרטיס במעלית, היה לי מאוד, מאוד קשה. ברגע הראשון ובהמשך חשבתי כאילו מחשבה מאוד טיפשית. אבל, חשבתי שאם רואה שאין, אין לי אפילו איפה, איפה להיות, איפה לישון, מה לאכול, אני יומיים בחוץ. שכאילו הוא התחשב בי, כי עד לפני, לא מצאתי בחיים שום דבר, עברתי האמת את הארבע שנים אם לא יותר, ועוברת עד היום גיהנום. הצל רץ אחריי. מאוד, מאוד קשה לי לחיות עם זה. מאוד נפשית. למה בעצם, ביקשתי מעורכת דין, לבקש שלא יפרסמו, כי גם ככה אני מתביישת מעצמי, וממעשה וקשה לי מאוד עם זה. קשה היה למצוא עבודה אחרי המקרה. אני עובדת בבית אבות. אני מאוד אוהבת מקצוע שלי. זה מה שבחרתי בחיים. זה הדבר היחידי מה שיש לי. אני מיילדת מחו"ל. פה אני עובדת שנים. אני אוהבת מאוד מטופלים. אני מאוד משתדלת להיות אחות סבירה. אני במשמרת מרגישה שאני אימא, אבא שלהם. כאילו, עם הרגש מתייחסת אליהם. הם מחכים לי, ואני הולכת עם מצב רוח לשם. לפעמים שקשה לי מאוד עם המשכורת, אני מאוד אוהבת את העבודה. אני רוצה להגיד שהמעשה הוא חמור מאוד. כן, לא צריכים לקרות דברים כאלה, בעבודה. אני מבינה שמגיע לי כל עונש. אבל אני מבקשת מאוד, להתחשב בי, בבקשה. מצב כללי, מצב הנפשי, מצב הכלכלי אצלי מאוד, מאוד קשה. עברתי טראומה גדולה, אוכלת את הנשמה עד עכשיו. ובזכות כמה אנשים, אני מתחילה, הצלחתי, לקום

קצת עוד פעם, ולעמוד על הרגליים. זה משה טברו עורך דין, יציג אותי, וראה אותי על ארבע, המצב היה מאוד, מאוד קשה נפשית. וזה ולדימיר, אני לבד בארץ. אני אם חד הורית ומאוד קשה לי לחיות מבחינה כלכלית. זהו. אני פשוט (רעשי רקע) כל כך הרבה להגיד, הכל התבלבל לי. זה לא משהו אופייני לי. אין לי באופי דברים האלה. עד המקרה החמור הזה שאני עשיתי, ואני מודעת, ואני מתביישת, ואני מצטערת, ואני מתחרטת זה לא יקרה. לא היו כאילו מקרים. אני לקחתי שיעור גדול מאוד מהסיטואציה. אני מבטיחה, אני מוכנה לחתום, אני מוכנה לעשות, שזה לא יחזור לעצמו. זה מה שיש לי להגיד שעשיתי מהמצוקה, לא קשור למקצוע. מקצוע חשובה לי מאוד. אני אוהבת אותם מאוד. ואני מאוד, מאוד, מבקשת להתחשב בי. אני רוצה להגיד שאני מתביישת מעצמי. מאנשים הקרובים, מהבן שלי בן שש עשרה היום ולא יודע מזה. ואני מאוד, מאוד מתביישת ופחדת. ואימא שלי לא יודעת גם כן, שהיא מאוד, מאוד קשורה אליי. אימא שלי, עכשיו בחוץ לארץ, באוקראינה במצב סופני. משלשום היא הפסיקה לדבר, לאכול. אני מבקשת מאוד להתחשב בסיטואציה לא פשוטה. אני מבטיחה ועם יד על הלב, שזה לעולם, לעולם לא יחזור. משפט. פניתי אליהם ביקשתי אלף סליחות, רציתי לפגוש את המטופלת, רציתי לדבר, ולהסביר ולבקש סליחה. אז היא נפטרה ולא יכולתי לפגוש אותה. דיברנו עם הבת. ובת אמרה שהיא מבינה שהמצב היה מאוד לא פשוט, שהיא הכירה אותי מהצד הטוב ביותר. ושהיא, היא סלחה לי.

עו"ד משה טברו עד אופי

אני רוצה להגיד לכם שאני כסנגור שעובד בסנגוריה הציבורית, דבר ראשון שאני רואה זה כתב אישום. את העובדות. כשראיתי את הרישום, וראיתי את הדברים שמיוחסים לנאשמת, אפשר להגיד שהזדהיתי איתה בלשון המעטה. אחרי זה, ראיתי את חומר החקירה והתחלתי קצת להבין על מה מדובר. ואז, פגשתי את הנאשמת. אני רוצה להגיד שאני, כבר בערך יותר מעשר שנים כבר עורך דין, את רוב שנותיי עשיתי בסנגוריה הציבורית, אני גם התמחיתי שם, וראיתי כבר נאשמים, וראיתי נאשמים שמתחרטים ומצטערים על מה שהם עשו. אבל באמת אני אומר, לא ראיתי דבר כזה. לא ראיתי מישהי שמהרגע הראשון שראיתי אותה, ראיתי את הפחד, מישהי שלוקחת אחריות על מה שהיא עשתה. זאת אומרת, היא באה ואומרת לי, אני לא מבינה איך עשיתי את זה בכלל. לא יודעת איך הגעתי למצב כזה שאני גונבת כסף מאנשים. ועוד ממישהי, שכאילו, אני מטפלת בה. זה משהו שלא, אצלה לא נקלט. זה כאילו הרגישה שמהו, היא מה שהיא אמרה לי, "הרגשתי כאילו משהו אחר יצא ממני". וזה באמת, לקחת אחריות שלא ראיתי. וצריך להבין שכתב אישום, זאת אומרת המעשה, האירוע היה ב- 2013. והכתב אישום, הוגש ב- 2015. ואנחנו כבר ב- 2018. וכל הזמן הזה, כל העננה הזאת של המשפט הפלילי מעל הראש, זה משהו שהוא קשה מאוד לבני אדם. אבל מה שהוא עשה לה, לא ראיתי דבר כזה. בכל שיחת טלפון, כל פעם שהיה צריך להגיע לבית משפט, היא פחדה להגיע. היא פחדה להיכנס לדיון. היה קשה לה בכלל לראות את עצמה, היא התביישה כל כך במה שהיא עשתה. אני לא חושב שהיא גם השתחררה מזה. מה שהיא עברה זה עונש שלא משנה היא את העונש כבר היא קיבלה. המטרה שלנו בהליך הפלילי, הייתה בעצם להגיע למצב שלא ירשיעו את ילנה, כדי

שהיא תוכל להמשיך לעבוד במקצוע. שהיא כל כך אוהבת וכל כך מעריכה והיא גם טובה בו והצלחנו בסוף שבית המשפט גזר עליה, בסוף אי הרשעה. ואני גם אישית מבקש מכבודם להתחשב, במה שהיא עברה, וזה באמת העונש הכי חמור שיכול להיות. ואני לא, אני אישית לא רואה גזירת עונש נוסף, שרק יכול להביא אותה חס וחלילה, למצב שבו היא הייתה בזמן שהיא נמצאת ועד היום.

בכ' הנקבלת: אני מבקשת הרשעה, עם המלצה שלא להטיל אמצעי משמעת חמור ביותר, מאשר נזיפה, התראה או ענישה על תנאי.

5.דיון והמלצה:

הוועדה הרשיעה את הנקבלת, על פי הודאתה בעובדות ובעברות שיוחסו לה בכתב הקובלנה, בהתנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד כאמור בתק' 15(1) לתקנות בריאות העם, וזאת בעקבות העמדתה לדין פלילי, בבית משפט שלום, והגשת כתב אישום נגדה בגין הונאה בכרטיס חיוב, וגניבת כרטיס חיוב. התיק הסתיים ללא הרשעה, והוטל עליה של"צ בהיקף של 60 שעות.

הנקבלת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בהיותה עובדת כאחות מוסמכת בבית אבות. הנקבלת גנבה כרטיס אשראי מאת אחת המטופלות, ומשכה, במקומות שונים ברחבי העיר חיפה, ממכשירי כספומט ב- 11 פעמים, סך כולל של 10,031 שח, ורכשה תיק ומשאבת אופניים בסך 202.40 שח. כמו כן גנבה מדיירת בבית האבות צק פתוח שנמצא בביתה.

הוועדה רואה בחומרה יתרה את התנהגותה של הנקבלת במעשי הגנבה אותן ביצעה בהיותה עובדת, כאחות מוסמכת, ממטופלות בבית אבות בו עבדה. העבירות בהן הורשעה הקלון דבוק בהן מעצם טיבן. אין מדובר במעשה חד פעמי אלא באחד עשרה פעמים בהן משכה, בכרטיס אשראי אותו גנבה ממטופלת, סכומי כסף גדולים בסך כולל של עשרת אלפי שקלים ויותר.

במעשיה הנקבלת התנהגה התנהגות שאינה הולמת עובד סיעוד. התנהגות הפוגעת בתדמיתו ובכבודו של מקצוע הסיעוד, ובאימון הציבור בעובדי הסיעוד. בהתנהגותה מעלה באימון המעביד, וניצלה את מקום עבודתה לביצוע גניבה ממטופלת בבית אבות בו עבדה.

תכלית אמצעי המשמעת:

קיים הבדל עקרוני בין העונש המוטל בשל עבירות פליליות לבין אמצעי משמעת המוטלים בדין המשמעתי. על אלה אומר ביהמ"ש העליון בעש"מ 1928/00 מדינת ישראל נגד עמוס ברוכין:

"ההבדל נובע מן התכלית. הדין המשמעתי נועד לשרת תכלית שונה מן התכלית של הדין הפלילי. עיקר התכלית של הדין המשמעתי היא הגנה על השירות הציבורי. הצורך בהגנה על השירות אינו בא לידי ביטוי מלא בהליך הפלילי גם אם בהליך הפלילי נגזר על עובד הציבור עונש של קנס, מאסר או עונש אחר, עדיין יש צורך לברר אם ראוי לנקוט הליך משמעתי... זאת כדי למנוע פגיעה נוספת באותו עובד בשירות הציבורי, או כדי להגן על תדמית השירות ועל אימון הציבור כדי לשרש תופעות פסולות בשירות הציבורי ולהרתיע עובדי ציבור אחרים מהתנהגות שאינה הולמת את השירות".

בהחלטה בעניינו של דר' ליביו נ. משרד הבריאות ע"א 10979/04 מתייחס ביהמ"ש להליכים משמעתיים, מפי כבוד השופטת פרוקצ'יה כדלקמן :

"השמירה על טוהר המידות בתחום עיסוק זה אינה מסתכמת בדאגה לתקינות פעולתה של המערכת הרפואית בייחסה לרשויות הציבוריות האחרות ובשמירה על אימון הציבור בה. ניקיון כפיו של העוסק ברפואה וטוהר פעולתה של המערכת הם תנאי הכרחי גם לקיומה של רמה רפואית, מקצועית ראויה המקרינה במישורים על שלום האדם ועל חיי האדם"

בפס"ד זה אומרת כבוד השופטת חיות כדלקמן :

השיקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגעים לעבריו המשמעת העומד לפניו הם עניין משני שיש לשקלו אם בכלל".

ב - ע"א 4227/94 דר' סמוחה נ. שר הבריאות (לא פורסם) נאמר :

"לפיכך נפסק בהליכים ממין זה השיקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגעים לעבריו המשמעת העומד בפניו הם עניין משני שיש לשקלו, אם בכלל".

ע"א 50/90 אתגר סייבין נ. שר הבריאות אומר כבוד השופט ברק :

"אין לתחום את השיקולים הרלבנטיים בקביעת העונש המשמעותי... יש לנקוט בעניין זה אמת מידה גמישה אשר תאפשר להביא בחשבון, בכל מקרה ומקרה, גם את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מהישנות מעשיו של רופא, אך גם ערכים, צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים עליהם באה הענישה המשמעותית- מקצועית להגן. בין אילו ניתן למנות את האינטרס בהרתעה כללית...את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע ואת אימון הציבור במקצוע".

הפסיקות שצוטטו לעיל, אומנם נאמרו לגבי עבירות שנעברו ע"י רופאים, אבל כוחם, מהותם והעקרונות המונחים בהם, תואמים גם לגבי עבירות שנעברו ע"י יתר העוסקים במקצועות הרפואה - המקצועות הפרה-רפואיים, עליהם נמנית הנקבלת בהיותה אחות מוסמכת במקצועה.

הוועדה עיינה בסיכומי הצדדים, בפסקי הדין ובהחלטות קודמות של הוועדה. הוועדה שקלה מחד לחומרה את העמדתה לדין בערכאה הפלילית בגין הונאה בכרטיס חיוב וגניבת כרטיס חיוב, את הרשעתה, ע"י הוועדה בעבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסייעוד, ואת הצורך להטיל עונשים מרתיעים, ברוח ההחלטות העקרוניות כאמור בפסקי הדין המוזכרים לעיל, ועל פי החלטות הוועדה שהוזכרו לעיל, בהן נפסקו, במקרים דומים של גניבה ממטופלים, אמצעי משמעת של התלייה לשנה. (ראמי גנאים, החלטה מיום 20.4.2015, אולגה ניאזוב, החלטה מיום 11.5.2016, הנא עוידה, החלטה מיום 29.1.2017).

מאידך שקלה הוועדה לקולא, את הבעת כאבה והחרטה המלאה שהביעה הנקבלת בפני הוועדה, את הפגיעה הכלכלית שתיגרם לה, ואת חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה בשנת 2013.

לעניין בקשת בכל הנקבלת שלא לפרסם את שמה של הנקבלת:

הוועדה שקלה את הבקשה שלא לפרסם את שמה של הנקבלת, והחליטה שלא להיענות לה. אי פרסום נידרש, לעיתים, בעבירות מין מקום שיש להגן, ובצדק, על שמה ועל זהותה של נפגעת העבירה. במקרה שלפנינו הוועדה אינה רואה סיבה מוצדקת לחרוג מכלל זה.

כמו כן הוועדה אינה סבורה כי יש בסמכותה להטיל אמצעי משמעת שאינם מנויים בתקנות בריאות העם (צוות סעודי במרפאות) התשמ"א-1981. אכן ראוי היה שיהיו אמצעי משמעת נוספים, דוגמת האמצעים המנויים בסעיף 41 בפקודת הרופאים [נוסח חדש] התשל"ז – 1976, ובסעיף 45 בפקודת רופאי השניים [נוסח חדש] התשל"ט – 1979, וגם אפשרות של ענישה על תנאי. אולם נושא זה דרוש החלטת המחוקק.

דעת מיעוט:

בדעת מיעוט סובר נציג היועמ"ש כי לנוכח מעשיה החמורים של הנקבלת: גניבת כרטיס חיוב ממטופלת, במקום עבודתה, ושימוש בו למשיכת כספים במספר פעמים רב בסך כולל של מעל עשרת אלפי שקלים וגניבת צק', מהווים פגיעה חמורה בנורמות מוסר ואתיקה, פגיעה באימון הציבור במקצוע הסיעוד ובמערכת הבריאות, ומעילה באימון המעביד. כל אלה מחייבים הענשה מחמירה ומרתיעה. לאור מכלול השיקולים כאמור לעיל, אני ממליץ בפני כבוד המנהל הכללי להתלות את רישיונה של הנקבלת לשנה.

יגאל חיות, עו"ד
נציג היועמ"ש לממשלה

דעת רוב:

בדעת רוב סוברים יתר חברי הוועדה, לאור מכלול השקולים, כי יש לנהוג לקולא, וממליצים בפני כבוד המנהל הכללי להתלות את רישיונה של הנקבלת לתקופה של חצי שנה.

גב' חנה צפנת, יו"ר

גב' ענת אבוהב, חברה